

ČAJ



Pro chvíle pohody

LEDEN 2011

Časopis Autorů Jičínska

Rtěnkou psané snění

Já Kleopatrou v hada syku
A Helenou, co začla válku
Antoinettou z gilotiny
Orleánskou pannou Arku
Terezií s láskou školní
V baněk skle tou Curií
Salome s hlavou Křtitele
Matkou boží, Marií
Máří, drahou Ježíšovou
Árdžemand, co patří chrám
Valentinou ve vesmíru
Audrey H., co jde na flám
Májou, matkou Siddhártovou
A Monroeovou Marilyn
Annou chladnou v pálky střele

...a pro dnešek už dost těch vín!

Hana Eva Meierová

52

Vážený čtenáři,

lednovým číslem ČAJe otevíráme nejen nový rok 2011, ale již desátý ročník tohoto časopisu.

Jak již jsem v listopadovém ČAJi (číslo 50) naznačil, Čaj doznává právě tímto číslem řady změn, jak doufám, tak to jsou změny k lepšímu, ale to všechno ukáže čas.

Zároveň chci zachovat dobré věci, jako např. představování hostů, ale chci z ČAJe udělat něco víc, než jen místo, kde najdete tvorbu autorů, ať již regionálních nebo celostátních. Původně jsem zamýšlel začít vydávat v minulém roce ještě jeden časopis, takovou „Francovu literární revui“, ale ... při nástřelu prvního čísla, které jsem měl prakticky hotové, jsem usoudil, že bych si naložil až moc velké břemeno na svoje bedra, a tak jsem se rozhodl materiály připravené pro svůj „plátek“ postupně využít v ČAJi. Takže od tohoto čísla budete nacházet v časopise rozhovory, ankety a další zajímavosti ze světa literatury a kultury vůbec. Pochopitelně přivítám i Vaše nápady, materiály a reakce.

A čím otevíráme to nové období časopisu? Předně tvorbou mladé autorky z východních Čech, HANY KŘIVÁNKOVÉ (pseudonym Hana Eva Meierová). O talentu Hany se můžete přesvědčit nejen v její povídce KÁVOVÍ HŘEBCI (str. 4-6), ale především v poezii (str. 6-7) a ukázce z prvotiny „Eternum“ (str.7-8), která vyšla v loňském roce.

V čísle najdete anketu na téma: LITERÁRNÍ NOVINY A ČASOPIJ (str. 10-12), dále krátký rozhovor se ZOROU ŠIMŮNKOVOU (str. 13 – ČESKÝ RYBNÍK JE TAK MALÝ) a její krátkou povídku DOPIS.

Zároveň v lednovém čísle připomínám tvorbu našeho nedávno zesnulého člena PAVLA ZEMANA (str. 14-16).

A protože je zima, přibalil jsem i svoji povídku ze sportovního (lyžařského) prostředí JÜRGEN TO DOKÁŽE (str. 8-10)

Tak dobrou chuť, vlastně DOBRÉ POČTENÍ!

Váš Václav Franc

ČAJ pro chvíle pohody

č.52 , leden 2011, ročník X

Vydáno 5. ledna 2011 v Nové Pace

Redakce: Václav Franc, K Hájků 1724, 509 01 Nová Paka

Grafická úprava titulní strany Jozef dřevník Borovský

Interní tiskovina LISu

TEXTY NEPROŠLY JAZYKOVOU ÚPRAVOU!

HOST ČAJE: Hana KŘIVÁNKOVÁ (1991)

Pseudonym Hana Eva Meierová

Autorčino vlastní jméno sice zní Hana Křivánková, avšak ve svém pseudonymu Meierová, což bylo rodné příjmení její babičky, si chce Hana nést odkaz nejen silné prarodičovské lásky, ale také bezstarostného dětství. Narodila se v roce 1991 na rozhraní dvou znamení a tedy často tápe, zda jsou jejím znamením harmonické váhy či paličatý štír. Pokud by se ale měla rozhodnout sama a ne podle hvězd, tvrdí, že o harmonii neví nic a to jí nevymluvíme, stejně jako všechno ostatní. Narodila se v Pardubicích, kde doposud žije a studuje zde Anglické gymnázium.

Od mládí se úspěšně zúčastnila mnoha okresních i krajských literárních soutěží. Jejím prvním opravdovým úspěchem bylo vítězství ve čtyřiapadesátém ročníku soutěže „Evropa ve škole“ v pouhých čtrnácti letech. Od té doby soutěží, jak může, jak jí múza dovolí. Její poslední cenou bylo čestné uznání v soutěži „O pardubický pramínek“, zvítězila také ve „Střípcích 2009,“ s povídkou z válečného prostředí, jež vypráví o hrdinství jejího dědečka. Dokonce obdržela i zvláštní ocenění za básně, které do soutěže poslala také. A ve „Střípcích“ se zúčastnila i výtvarné části, kde neuspěla. Sama však kreslení a malbu nazývá „pouze“ svým velkým koníčkem. Proto také některá z jejích děl naleznete v této sbírce.

Od roku 2009 je členkou Východočeského střediska obce spisovatelů, publikuje v tamním bulletinu. Před lety také obohacovala Pardubický deník o své kreslené vtípky. Zkoušela štěstí také v literární soutěži severu Rytiny.cz a její báseň, která se v roce 2009 umístila na druhém místě, byla publikována ve sborníku nejlepších prací z Rytin. Také publikuje na internetovém magazínu www.czechfolks.com/plus.

A budoucnost? Poslední dobou Hanka hlavně doufá, že odmaturuje, potom by byla ráda přijata na VŠ, kde by si přála studovat dějiny umění-to, co jí opravdu těší a zajímá. A pokud zrovna nesní o tom, jak jednou potěší mnoho čtenářů svými básněmi a plánovanou prózou, tak doufá také v to, že si jednou pořídí velké akvárium s rybkami. Zatím si vaše srdce zkouší dobýt svým úplně prvním počinem na literárním nebi, sbírkou básní *Eternum*, která je zpovědí nejen každodenních pocitů mladé dívky, ale také jejích názorů a přání. Sbíрка byla vydána ve Východočeském středisku obce spisovatelů (www.spisovatelevc.cz) pod autorčiným pseudonymem Hana Eva Meierová (viz začátek).

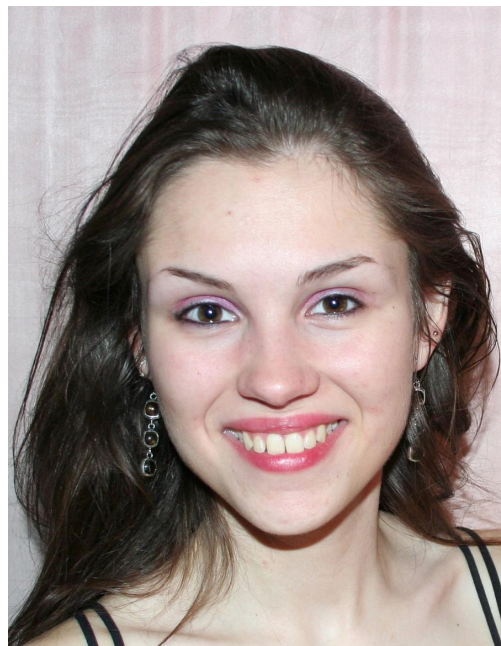
Účast v soutěžích a publikování: Vítězství v krajském kole soutěže „Evropa ve škole“, v jejím 54. ročníku (ve 14ti letech). Vítězka soutěže „Střípky 2009“, kde dostala i zvláštní ocenění za poezii. Čestné uznání v soutěži „O Pardubický pramínek“, v roce 2010. Publikování v bulletinu Kruh (Všos), publikování na serveru www.czechfolks.com/plus, na serveru www.rytiny.cz (publikace básní v jeho sbornících), autorské čtení ku soutěži „O Pardubický Pramínek“ v roce 2009, v Evr. Spolkovém domě v Pardubicích. Publikovala kreslené vtípky v Pardubickém deníku. Účast na Dnech poezie v Broumově (2010).

V roce 2010 ve Všos vydává svou prvotinu, sbírku básní „Eternum“ a nedávno také proběhlo její první autorské čtení v Evropském spolkovém domě v Pardubicích.

Životní cíl: Podat si ruku se svým divokým a výbušným druhým Já...Ale moc se nesnažím.

Datum narození: 23.10.1991

Povolání: studentka Anglického gymnázia v Pardubicích



KÁVOVÍ HŘEBCI

Hana Eva MEIEROVÁ

Konec léta v Katalánsku, rok 1760

Do ticha obestírajícího zahradu mého malého domku, do trávy prorostlé listy oroseného břečťanu, nedávno jsem položil své únavou zničené tělo. V podbarvení přicházejícího podzimu, naslouchajíc prchavým tónům písně vtipálka Větru v korunách stromů, svíral jsem v prstech svůj růženec a nechával jej svými korálky tříštit tvary padajících večerních stínů.

Přál jsem si tak vroucně, aby mne matka Příroda vstřícně obdařila svým dokonalým objetím. Věděl jsem, že ho pro mne má. Aby se neomezila jen na odpočinek v břečťanu a nechala ho prorazit skrz mou kůži, prorůst až do proudění krve v žilách a vytrhnout mne z hořce zaběhnutých každodenních rituálů. Z ranního česání pěšinky na vlas přesně na stranu, z trpkého pití odpolední kávy, z rovnání svých bot vlevo od dveří. Z těch věčných bolestí a trápení, které mne ochromovaly, když jsem se zrovna neválel v zahradě. Jakýmsi balzámem na tyhle tržné rány od kamenů z moře všednosti se mi denodenně stávalo pozorné sledování koníren, které vlastnil můj soused a milý přítel, Felipe Lomas. Postupem času jsem k jeho koním začal projevovat jistou míru náklonnosti. Byli docela obyčejně hnědí, spásali svou každodenní trávu, která nikdy nezachutnala jinak, inu však vyrůstala stále ze stejného místa. A laťky, jež se zvířatům staly ohradou, již po dlouhý, předlouhý čas žadonily o výměnu, ve svém zamlčeném, přehlíženém dlení ve ztvrdlých nánosech mokravé hlíny.

„Gerarde, příteli!“ Nositel mi dobře známého hlasu mne přišel potěšit svou návštěvou i v mé břečťanové hodině.

„Otče Bernate!“ Stěží jsem mohl otočit hlavou, abych ho přivítal i pohledem, jaksepatří. Mladý služebník Boha však dobře znal moji nemohoucnost a bez zaváhání ke mně přiskočil a ochotně mi pomohl se posadit.

„Ty tu snad ležíš od samého včerejška!“

„Kéž by noci nebyly tak studené,“ posmutněl jsem. Miluji ten zvuk vánku, otče, kdybys jen dokázal pochopit, že je pro mne důležitějším, než samotný zrak...

„Promiň, mistře!“ zavtipkoval si se mnou otec Bernat. „Trávení tolika času zde musí být věčnou lodí inspirace v řece života velkého Dona Gerarda Miguela Donada!“

„Donada, jedině velkého mrzáka!“ Vědom si svého postižení jsem si oslavná slova svého kamaráda dovolil opravit: „Nemohoucího skoro celou pravou polovinou vlastního těla, odmala už navždy svázaného s péčí své staré matky!“

Můj přítel se zdál být poněkud zaskočen mou plamennou řečí, slovy, která jsem pouštěl ven ze svých úst jako prostitutky z nevěstince. Nechal jsem tedy hlas ztišit svůj rozčilený tón a se sklopenou hlavou dodal:

„Dobrovolně...svázaného.“

Otec byl zvyklý na obdobné citlivé proslovy svého vzoru a jeho další výlevy šílenství, věrný můj obdivovatel. Možná bohudíky, že jim dokázal nevěnovat velkou váhu a pokaždé jsem jím byl trpělivě vyslechnut. Za to jsem si ho uměl neskutečně vážít já.

„Jak se vůbec daří matce?“ odvedl řeč.

„Lékaři jí nedávají mnoho času,“ odpověděl jsem. „Včera večer jsem ji musel zase ošetřit a nejrady bych ji...“

„Gerarde!“ zarazil Bernat mé rouhání.

„Máš pravdu, převyšuješ můj vztek a všechno to plkání svou moudrostí, chlape! Ale já nemohu myslet klidně, nespím ani, když mne děsí vyhlídka do vlastní budoucnosti! Co se mnou bude, až matka zemře? Kdo se o mne postará? K čemu padesát let práce, proč jsem se jen obětoval lidem a umění? Přízeň můz nedokáže naplnit mé stáří a starat se o mne, ač jsou to ženy. Stejně jako kdokoli jiný, ani ony si vědomě nevezmou do domu přítěž! Ani já bych, býti zdravým člověkem, sám od sebe neuvěznil nohu v řetězu s těžkou koulí!“

Bernat se na mě vážně podíval.

„Pak se překonej ještě více, než jsi tak činil doposud a ukaž všem ostatním toho opravdového člověka, po jehož příchodu toliko prahnou, toho, co mluví z tebe a z tvých děl,“ řekl mi. „Překonej své hranice. Nech duši rozletět se daleko za ně.“

Nechápavě jsem mu pohlédl do očí. Můj přítel se nadechl a pokračoval v mluvení, aby mne déle neudržel v pochybách; až příliš dobře věděl, že v nejistotě se kolem sebe oháním kopyty jako ohnivý oř.

„Král štědře přispěl našemu klášteru a my tě chceme za tyhle peníze nechat postavit sochu Krista na

kříži, nad náš oltář. Víím, že ještě nikdo nezavítal do tvé zahrady s prosbou takovýchto rozměrů. Ale neodsuzuj mne, prosím. Nezavrhuj mého přání tím, že jsi už příliš starý a tvé mistrovské schopnosti neprahnou po prověřování a dalších výzvách! Copak už nemáš žádné touhy? Přemýšlej o tom, příteli.“

Bernat mi položil ruku na rameno a pak odešel z mé zpustlé zahrady. A já v ní zůstal dočista němý sedět jako stará, zapomenutá mohyla... Mlád, mlád jsem se naposledy uchýlil k prastaré formulce, jež praví, že čas mnoha odpovědí na naše zdánlivě nezodpovězitelné otázky často přijde při hlubokém spánku. A nebohý, zatrpklý muž, doufal, že spícím bude tak dáno i jemu. Ale někdy, chceme-li se dozvědět tu správnou cestu, musíme také procitnout z nicneříkajících, nudných snů...

Změť neartikulovalého křiku plného strachu a dětského pisklavého pláče se mi stala tím pomyslným katapultem, jímž jsem byl pobídnut, abych proti své vůli otevřel oči a mé tělo i přes svou nepohyblivost doslova jako vyměněné vystřelilo z břechťanových duchen.

„Hoří!“

Ihned jsem poznal vystrašený hlas své sousedky Rosity. Vyšokován tímhle alarmujícím zvoláním, tak jako svým samostatným postavením na nohy, jsem se polekaně otočil a spatřil Rositu, která div nezakopla o svou dlouhou sukni (kdyby tak dámy zkrátily sukénky, unikaly by požárům mnohem rychleji), jak mi běžela naproti na pozadí plamenů ohně. Jako obrovské tmavooranžové jazyky dychtivě polykaly Lomasovy stáje.

„Señore Donado!“ křičela na mne nebohá Rosita. „Señore Donado, utíkejte se schovat! Nenechávejte matku samotnou, řekněte jí, že oheň určitě uhasíme dřív, než se dostane k vašemu domu!“

Děla svatou pravdu, ta ženská, maminka byla nepochybně bez sebe strachy a to se zcela přičilo lékařským radám, že bych ji měl udržovat co nejdále od všeho rozčilování. S námahou jsem se otočil, neboť má záda tím zuřivým výskokem z břechťanu nemálo utrpěla a nakročil směrem k domku.

„Koně! Odchyťte koně!“ řval starý Lomas a snažil se uklidnit splašené hnědé kusy své jediné živnosti. Znovu jsem se otočil a napadlo mne, že bych mu s těmi zjančenými ubožátky pomohl, neb jsem v těch vznešených zvířatech našel o mnoho větší zalíbení, než ve vlastní matce ležící nehybně v peřinách. Silně se mnou zmítaly obavy, že se Lomasovi hřebci nenávratně rozutečou. Můj zrak by snad měl být denně těšen tichými, prázdnými konírny a slyšivat bych měl místo bujného, veselého řehtání jen Lomasovy nářky? Naplno jsem zadoufal, že maminka zůstane ještě nějakou chvíli v pořádku a křikl na zoufalého koňáka, že mu spěchám pomoci.

„Deseo!“ volal na mne Lomas. „Deseo utíká, chyt' ho!“

Udýchaný jako pes jsem se opřel celou vahou o svou vycházkovou hůl. Donado, ty starý pošetilče, cožpak můžeš postižen běhat za rychlými koňmi? Je-li tomu tak, proč nehoniš alespoň ty ženské? Pohled přímo doprostřed hořících maštálí mne bolestivě oslepoval a kouř mi z očí vyháněl palčivé slzy. Zavolal jsem jménem unikajícího oře, avšak nebyl jsem jeho pánem; proto jsem příliš nevěřil tomu, že příkluše. Pak jsem si začal mnout zraky, neboť jsem skoro neviděl.

Deseo. Vytáhl jsem si prsty z očí a s vyraženým dechem jsem na něj zůstal zírat. Tělo výstavního, nadpozemsky nádherného bělouše pomalu vystupovalo z plamenů a zastavilo se. Ve mne jen burcoval strach, že mě splašené zvíře odkopne jako kámen a bude pokračovat ve svém útěku. Omámen, opit pohledem v jeho uhlově černé korálkové oči jsem počal prsty opatrně vískat prameny jeho sněhobílé hřivy. Oslňovaly mne jako polední slunko, zračily se v nich drobné, nepatrné střípečky z mého neskutečného, snového světa, jehož jsem si kdysi těmi nejkratšími tahy neviditelného štětce v hlavě den co den vymalovával. Uměl jsem se jím inspirovat, viděl v něm náměty svých budoucích maleb a do něj jsem se i uchyloval, když nebylo před tím krutým, krutě skutečným světem žádné skrýše. Pak jsem ovšem sešel stářím, má matka klesla na lůžko s přetěžkou, konec přinášející nemoci a cena mých děl...ulehla s ní. S ohlávku ze sklíčenosti, bičikem ze stáří do Donadova velkého fiktivního světa naklusalo stádo hloupých valachů, v čele s opelichanou klisnou Pěšinkou na stranu a pokulhávajícím klusákem, zbarveným dočista jako můj odpolední černý mok.

Tenhle bělouškový kůň, pro mne naprosto dokonalá bytost, je všechny svou přirozenou dynamickou elegancí, hrou všech pohybujících se svalů na svém těle a krásným vzezřením bezkonkurenčně převýšil. Deseo přišel jako dobrý duch z jakéhosi jiného paralelního světa. Byl knězem, jenž se objevil, aby dal poslední pomazání mým kávovým hřebcům před jatečním svržením. Stal se mi symbolem, představeným nově vlně inspirace, novému životu, novému začátku...

Pro dnešek jsem znovu uleh do prochládlého, a přece tak neskutečně příjemného břechťanoví. Během necelé hodiny padne večer a já se s potížemi zvednu a půjdu se postarat o svou nemocnou rodičku. Kdo ví, zda jí již dnes nebudu stlát smrtelného lože... Možná se zajdu i optat koňáka Lomase, zda pokročil vpřed s opravami koníren; možná mi dovolí i nakrmit Desea a půjčí mi ho, abych ho ještě chvíli mohl provádět za uzdu po poli pod narůžovělým západem slunce. A pak zůstanu docela sám, bez pomocné a teplé dlaně, avšak v opojném zajetí svých myšlenek, svých děl a nových přání. Nových tužeb.

Až ji uložím ke spánku, začnu prsty něžně mnout sochařskou hlínu, se slzami radosti, že jsem opět našel to, co jsem dávno zavrhl a zapomněl, jak moc mne dokázalo pokaždé naplnit. Jako zbloudilý rytíř se vydám na novou cestu, která povede daleko, sám nevím, jaké až vnitřní, neodhalené kraje mi ty nejskrytější síly a tvořivost dovolí objevit. Půjdu až za své hranice. Za hranice vlastního nitra a schopností. To je můj Deseo, má nová touha, mé štěstí...

Povídka „Kávozí hřebci“ si neúspěšně zasoutěžila v roce 2009 v soutěži „O pardubický pramínek“, objevila se však na serveru www.czechfolks.com/plus, také v bulletinu Východočeského střediska obce spisovatelů a autorka se s ní prezentovala také na svém prvním autorském čtení v říjnu 2010.

HANA EVA MEIEROVÁ A JEJÍ POEZIE

Vlasatice

Sedl jsem na ocas
Vlasatici
Abych se rozptýlil
Ve tmě noci

Slíbila, že mi dá
Radost a krásu
Záře jí pryštěla
Z každého vlasu

Tak jsme letěli

Do světů bůžků
Co poklady střeží
Nad řeky z vína
Nad města z věží

Pohádkou prolétli jsme
Až na sídliště
Kometka ptala se
Zda chci létat ještě

A já chtěl

Byli jsme nad buší

A nad černoušky
Kde smrtka se napila
Plnými doušky

Minuli násilí
Co bolelo ženy
A zbytek zeměkoule
Bezstarostný němý

Nepřítomný

Spílal jsem kometě
Proč to ukazuješ
Nevidíš snad vlasatko
Že mne zraňuješ?

A ona se usmála
Ocasem práskla
A tímhle skončila
S kometou má válka

Ležel jsem v posteli
Já spadlý z nebe
Raněný smutný
Teď nenávidím sebe

A vás

Až

Tak se snaž, chlapče náš
Lásku, zášť
Vždycky važ
Kam jen schováš
Mokrý plášť
Kam jej schováš
Komu dáš
Až ti smutku děšť
Dá svou ránu v pěst
Až vprostřed trní svlačec
Nevydá ti květ?
Až...

Nomád

Stal jsem se nomádem
V tvé zvláštní duši
V krajině z tajemna
Neprůchodné buši

Těžké je přizpůsobení
Kultuře tvých států
Zlobě, zášti, radostem
Prchavým jak skřehy ptáků

Kočuji dál
Pískem, co mi v cestu vaneš
A místo záře hvězd
Pochodní žalu ty mi planeš

Stal jsem se nomádem
Chodcem po ledu
A přesto od tebe
Má lásko neodejdu

*Následují ukázky ze sbírky **Eternum**, vydané v roce 2010 Východočeským střediskem obce spisovatelů (www.spisovatelevc.cz)*

Kouřová signální poezie

Předloni v Kalkatě
Seděl jsem na drátě
S bohyní z Bhárátu
S Rasikou

S bindí rudou kapkou
Duše mé se stala lapkou
Rákšaša Rasika
Ohnivá

Odjet jsem musil
Ač se pocit mi ten značně hnusil
Rasiku zanechat v posteli z mušelínu
Nechtěl jsem

Nic se neboj, a zde postůj
Konejšila víla, zármutek můj
Třímala v ručkách zahenněných
Dýmku vodní

Co jsem hookah doma sestavil
Tabáku vůně vychutnal, požil

Znovu dotkly se mne vlasy-vlasy Rasik
Miliónů

Obehnán shonu zastavením
Od dob těchle denně příjemně čudím
Kouř ten nechávám ve tvary splynouti různé
Okno otevírám

A přemýšlím bláhově zdali
K oné mé královně doletí signály
Z tisíců vůní, a tolikrát pocitů
Uvidím někdy, potkám svou Rasiku?

Děvu lehkou...

Ende

Bez času
Bez krásy
Bez žlutě
Pro klasy

Opojný
Bez chytu
Jak Smrtka
V zákrytu

Bez synů
Pro matky
Z kadeří
Ošatky

Slije se
V slnivo
Staletí
Omylo

Světa skoncování...

Rtěnkou psané snění

Já Kleopatrou v hada syku
A Helenou, co začla válku
Antoinettou z gilotiny
Orleánskou pannou Arku
Terezií s láskou školní
V baněk skle tou Curií
Salome s hlavou Křtitele
Matkou boží, Marií
Máří, drahou Ježíšovou
Árdžemand, co patří chrám
Valentinou ve vesmíru
Audrey H., co jde na flám
Májou, matkou Siddhártovou
A Monroeovou Marilyn
Annou chladnou v pálky střele

...a pro dnešek už dost těch vín!

JÜRGEN TO DOKÁŽE

Václav FRANC

Probudil jsem se. Nechtělo se mně tak brzy z vyhráté postele, ale věděl jsem, že musím, neboť mě čekal další den olympiády, která neskončila večerní porážkou našich hokejistů se Švédy. V deset hodin totiž začínal sjezd mužů na Patscherkofelu a já z jednoho z vrcholů olympiády měl připravit exkluzivní reportáž pro náš deník. Při snídani jsem rychle očima proletěl titulky rakouských novin, kde mě vedle hodnocení včerejších zápasů hokejového turnaje upoutal titulek „JÜRGEN TO DOKÁŽE!“

Domácí šampion Jürgen Weller patří mezi velké favority mužského sjezdu, ale je tu i několik dalších horkých kandidátů na zlato. Ital Piero Colleti, vítěz posledního měřeného tréninku, Švýcaři Marti a Renggli, medailisté z minulého mistrovství světa, nevyzpytatelní Kanadčané s jejich jedničkou Richardsonem či plejáda nastupující generace sjezdařů s juniorským mistrem světa Herbertem Güntherem v čele. Jen několik jmen mně prolétlo hlavou, ale titulek věřil jen Wellerovi. Mluvilo pro něj mnohé – znalost tratě, dvě vítězství v úvodních závodech Světového poháru, výborná forma a časy v tréninkových jízdách. Věřili tomu všichni. I můj kolega v autobuse, kterým jsme se vezli do dějiště dnešního závodu. Zahlédl jen na okamžik můj poznámkový blok a přesto řekl: „ten otazník u Jürgenova jména si můžete škrtnout!“ Podivil jsem se, kde bere tu jistotu, ale odpověděl mi: „Narodil se tady, sjezdovku má prakticky za barákem a dnes všem ukáže, že jeho sláva ještě nepominula!“ Ukázal zdvižený palec nahoru na znamení vítězství a dodal: „Dá Colettovi celou sekundu!“

Šedesát tisíc diváků se chová ukázněně, i když nám trvalo trochu déle než jsme se dostali do míst vyhrazených pro tisk. Pořadatelská služba pracovala perfektně a já měl v hlavě pořád ten titulek z novin: JÜRGEN TO DOKÁŽE!“ Nakonec jsem si už připravoval, že i moje zpráva bude začínat „JÜRGEN TO DOKÁZAL!“, nakonec proč by ne? Nestartoval na minulé olympiádě, kde se

Rakušanům vůbec nedařilo, ale o to víc je nažhavený dnes dokázat, že je světová jednička. Vloni byl na mistrovství světa v Ga-Pa šestý, ale potom přidával jedno vítězství ve Světovém poháru za druhým, nakonec to stačilo na druhé místo za Colettim. Jenže Coletti měl nedávno pád a zdálo se, že není v úplně ideální formě, i když časy v tréninku ... „Kamikadze“ Richardson nedojel v téhle sezóně líp než devátý, takže ... dnes vyhraje Weller.

V prostoru cíle vlají rakouské vlajčky na počest dvaadvacetiletého sjezdaře, který bude potřebovat necelé dvě minuty k tomu, aby získal pro domácí první zlatou medaili této olympiády. Zpívá se hymna, všichni tomu věří, novináři, diváci a dokonce i trenéři. Klaus Hauser, tremér Rakušanů, se včera nechal slyšet, že nezná důvod, proč by Weller neměl vyhrát. A co na to Jürgen? Zůstal v ústraní. Soustředěný, mlčenlivý. S blížícím se startem jakoby stále více nervózní. Věří i on?

Celá trať na Patscherkofelu měří něco víc než tři kilometry. Start je ve výšce 1950 metrů a cíl o 870 metrů níž. Na trati je 26 branek a nejlepší závodníci ji ujedou kolem jedné minuty padesáti sekund. Traťový rekord drží právě Weller : 1:49.78! Neudělá Weller za skoro dvě minuty chybu? Nebo jich udělá méně než soupeři? A co závěrečná zatáčka asi 750 metrů před cílem, nejnebezpečnější ze všech, nepromluví do celkového pořadí?

Ze zamyšlení mě probouzí ohlášení místního rozhlasu. Start závodu za 5 minut. Poslední chvílky před bojem. Co všechno prolétne hlavou těm nahoře, čekajícím na ony dvě minuty, v kterých buď zúročí čtyřletou přípravu nebo upadnou v nemilost? Bude to jízda slávy či zatracení?

Na trati je první závodník, Američan Frazier, určuje základní mezičasy a už je v cíli. 1:50,97. Výborný výkon pro mladého sjezdaře. Nedávno na sebe upozornil třetím místem ve Wengenu a i tady tajně doufal, že by to mohlo cinknout kovem na hrudi. A pak je v hledišti hrobové ticho, čeká se na Colettiho mezičas. Následuje neřízená exploze. Oslavy nabírají obrátky. Pro jednoho z favoritů a největšího Jürgenova soupeře skončil sjezd v prvních bránách, jak můžeme sledovat na velkoplošné obrazovce, po několika sekundách jízdy. Už nic nemůže Jürgenovi stát v cestě za zlatem.

Startovní číslo 6 – Herbert Günther ze SRN, nejlepší mezičas a v cíli 1:49,96. První místo. Zůstává těsně za Wellerovým traťovým rekordem, ale na startu je ještě mnoho dalších adeptů na medili. Ve chvílích, kdy se na trať vydává favorit favoritů Weller, je stále v čele Günther, druhý je Švýcar Renggli, třetí Američan Frazier, kterého Renggli předhonal jen o osm setin sekundy.

Hlediště znovu zpozorní. Na světelné tabuli se objevuje Wellerův mezičas. Začíná nová vlna nadšení. Je o patnáct setin rychlejší než dosud vedoucí Günther. Šedesát tisíc diváků žene Jürgen k olympijskému zlatu. Jede perfektně, čistě. Blíží se k poslední zatáčce. Jako by hledal svoji zlatou stopu, jede riskantně, jak jinak se dá olympijské finále jet. Na nějaké desáté místo není nikdo zvědavý. Lyže jako by zahranily o větší vrstvu sněhu. Teď ... možná přišel o olympijské zlato! Cíl! Sníh odlétající od lyží kropí diváky, kteří už to vědí. Jürgen slyší zahučení. Sundává helmu a brýle, zvedá lyže, ale jako by se bál podívat se pravdě do očí. Čas 1:50,20! Druhé místo! Nesmělý potlesk. Pak mizí mezi davy, které s nadějí čekají na dalšího Rakušana na startu. Nedočkají se ho, protože pro něj skončil závod také v horní části trati.

Nemá zlato, ale i stříbro je úspěch, říkám si, ale pak přijíždí šílenec Richardson. Říká se o něm, že by se raději zabil než nevyhrát. Čas 1:50,18! Odsunuje Wellera na třetí místo. Na startu je ale ještě Švýcar Marti, který uzavírá první elitní patnáctku. Na mezičasech jede výborně, atakuje dokonce vedení německého závodníka, že by „brambory“ pro Wellera? Opravdu, Marti na Günthera nestačí, ale stříbro bere Richardsonovi a bronz domácímu Wellerovi, tomu není dopřána ani slabá náplast za očekávané zlato.

Závod pokračuje dál. Časy těch, kteří v prostoru cíle brzdí se stále více blíží dvěma minutám a

na světelné tabuli svítí:

1. Günther (SRN) 1:49,96
2. Marti (Švýcarsko) 1:50,07
3. Richardson (Kanada) 1:50,18
4. Weller (Rakousko) 1:50,20

Zavírám svůj poznámkový blok po dojezdu našeho závodníka, nakonec 23.místo pro Lukáše Bartáka není nejhorší. Tam, kde ještě před pár desítkami minut provolávali rakouští fanoušci slávu Jürgenovi, je ticho.

Odcházím a možná víc než na Wellera myslím na Colletiho, ten přišel možná o poslední šanci na olympijské zlato své kariéry. V hlavě se mně stále honí ten titul z ranních novin. Jürgen udělal pro slávu svou a své země určitě všechno, co bylo v jeho silách, k medaili mu chyběly 2 setiny ke zlatu 24 setin sekundy. Tedy čas, který v lidském životě neznamená vůbec nic. Pro Wellera znamená zapomnění, a to je pro sportovce ještě horší než zranění.

Cestou do hotelu jsem vyslechl pár rozhovorů. Mluvílo se o všem možném, o sjezdu mužů také, ale chyběla mi tam jedna postava – Weller! Rakušané zapomněli na svého miláčka. Jenže v hotelu vládlo neobyčejné veselí. Očekával jsem pravý opak, jenže z Iglu, dějiště soutěží v jízdě na saních a bobech, přišla šokující zpráva ze závodu dvousedadlových saní: Dvojice Karl Schultz a Franz Retheimer získala pro Rakousko první zlatou medaili!

„Ať žije Schulze! Ať žije Retheime!“ provolávali domácí fanoušci. No a Weller?

Večer se jeho trenér Klaus Hauser nechal slyšet, že Jürgen čeká velmi těžké sportovní období. Musí dokázat nejen světu, Ale především všem Rakušanům, že umí vyhrávat velké soutěže. Čeká ho finále Světového poháru a za čtyři roky snad olympijské finále. Hauser nevidí důvod, proč by to neměl dokázat!

ANKETA

Sledujete literární noviny a časopisy (event. které a jak často)? Nacházíte v nich důležité podněty a informace pro svou vlastní tvorbu?

@@@

Již 5 roků jsem předplatitelem čtvrtletního vydání PRÁVA a to kvůli přílohy SALON (literární a kulturní příloha-www.novinky.cz/kultura/salon/).Tyto 4 stránky čtu opravdu soustředěně a vyhovuje mi obsah i forma.Jinak jezdím dvakrát za měsíc do literární kavárny do Ostravy, která je nad knihkupectvím na Masarykově náměstí a tam doháním a dočítávám vše,co mi uniklo a hlavně co mne zajímá. Jelikož jsem v dřívějších dobách absolvoval kurs rychločtení,tak si jen vyzobávám a poznamenávám různé úlety,piruety a vývrtky analytiků,ekonomů, politiků a statistiků. Samozřejmě za krizi nikdo nemůže a pohazují mezi sebou horký brambor. To využívám v mém literárním žánru pod erbovním heslem: SYROVOST a STRUČNOST. Jinak připravuji nový kolibřík s pracovním názvem: Krizové tóny, podtóny a variace, které jsem začal psát v roce 2008.Závěr má být totožný s datem ukončení hospodářské krize (asi 2012 ???),samozřejmě pokud se tak vůbec stane.

Jiří Figura (GEORGE)

@@@

Nesleduji žádné časopisy. Pokud by to mělo nějak ovlivňovat mou tvorbu považoval bych to za degradaci vlastní invence.

Petr Veselý

@@@

Nekupuji, nesleduji a nečtu liter.noviny a časopisy z nedostatku času. Napiš mi prosím názvy některých z nich, ráda do nich nakouknu, určitě by se v nich dala najít spousta inspirace a informací.

Jarka Maršalová

@@@

Sleduji občas Literární noviny, tzv.moderní poezii nerozumím a čtu filozofické články, které dokládají bídu nejen české poezie, nejen kultury, ale celé české společnosti, snad po listopadu ještě ubožejší. Jiné literární časopisy nečtu, neboť na to nevidím.

Josef Jindra

@@@

Pravidelně měsíčně sleduji Plž a Mádokýš. Co se týče Plže, jednak je to asi tím, že jsem v asonklubu asi 8 let, už mne to tolik nebere, výtisky se kvůli financím museli zmenšit, už tam nejsou moc diskuse, taková ta zlatá éra Plže je trochu pryč. Na Mádokýši oceňuji invenci, hravost, aktivitu, elán pořádat různé akce. V knihovně občas čtu magazín Host, ale pouze zběžně některé články, je na mne moc odborný. Výjimečně jsem nahlédl i do Literárních novin. Internetové magazíny jsem dřív občas využíval Totem nebo Mezera.org, ale nyní již v podstatě ne.

Marek Velebný

@@@

Literární noviny či časopisy čtu jen příležitostně (převážně jsou to ale knižní časopisy). Většinu informací o literárních novinkách, soutěžích či informacích pro tvorbu hledám na internetu (např. www.literarni.cz a spousta dalších stránek :-)

Veronika Borková

@@@

Nesleduji vůbec žádné literární časopisy. Leda omylem.

Radek Lehkoživ

@@@

Je mi líto, ale na literární časopisy nemám čas... :)

Hana Cermonová

@@@

Sleduji zhruba tak jednou za 14 dní až za 3 neděle Tvar, Host, jiné zřídka. Důležité podněty a informace pro svou vlastní tvorbu v nich nenacházím vůbec; naopak ty nacházím mezi lidmi, v přírodě, v každodenní praxi ...

Ondřej Hník

@@@

pravidelně čtu Reflex, Respekt, literární časopisy jak se mi dostanou do ruky. Mívala jsem předplacený Host a Psí víno, to už nemám, nejsou love. Když se mi dostane do ruky, ráda si přečtu Tvar, přijde mi z těch oficiálně vydávaných jako asi nejlepší. V práci odbíráme Literárky, ale poté, co se to za vedení Patočky nedalo číst, mám strach i do těch nově dělaných jen nahlédnout. Dále pak pravidelně a ráda čtu Kobru, Čaj, Psahlavce a plzeňský Plž.Všude se ná najít něco zajímavého, když chceš.

Zora Šimůnková

@@@

Sleduji literární noviny a časopisy- a to pravidelně, tištěné i ty, které mají navíc elektronickou podobu. Jejich výčet je velký, mám svůj oblíbený adresář, tak z paměti zmíním: HOST, TVAR, A2, Literární noviny, H_ALUZE, REVOLVER REVUE, časopisy od literárních klubů a básnických skupin, z internetu Dobrá adresa a jiné ...co sleduji? Co se děje na poli literatury, proč nebo koho otiskují, hlavně společenský život, charakter akcí- které jsou živé, na které mohu přijít a mám přímý kontakt s tím, kdo co píše a jak to prezentuje.

Radana Šatánková

@@@

Prozatím nesleduji žádné literární noviny a časopisy.

Daniel Pískovský

@@@

Já žádné literární časopisy nekupuji ani nečtu, vlastně vůbec žádné noviny ani časopisy, stejně tu na Šumavě není nic k dostání a nemám ani televizi. Někdy mi někdo pošle Akord, Tvar nebo Weles, to prolistuju, ale - přiznávám - nijak moc pozorně. Snažím se kvůli nedostatečné kapacitě mozku jen pečlivě vybírat knihy. Moje odpověď nevypovídá nic o kvalitě literárních periodik, prostě je neznám, mohou být mezi nimi hodně dobrá čísla. Tak se omlouvám za nepříliš potěšitelný mail.

Roman Szpuk

@@@

Pravidelně čtu Host, A2 a Literární noviny - ty ovšem ne úplně všechny. A pravidelně „čtu“ psahlavce - každé číslo několikrát :-). Informace nacházím určitě, podněty pro tvorbu asi tímto způsobem ne.

Jana Jirásková

@@@

Občas si koupím Literární noviny, to když jsem v Praze, na Mělníku je mají málokdy. Dřívější literární revue Welles jsem měla dokonce předplacené, ale odhlásila je, publikovali pořád stejné brněnské autory. Revue však byla hezky zpracovávána, s fotografiemi i s ilustracemi, a vypadala skoro jako kniha. Pravidelně, tj. každodenně, odbíráme Lidové noviny, o kultuře je zde dost, ale o poezii se dnes už tak nepíše. Nové knižní tituly sleduji z Knižních novinek a Nových knih.

Hodně informací se dozvím z Psahlavců Jany Jiráskové nebo z Plže. Nejvíce upozornění na literární soutěže a další akce však najdu na Internetu. Dřívější noviny a časopisy, kde byly pravidelné rubriky věnované autorům i čtenářům, jejich tvorba i četba na pokračování, mi moc chybí!

Jindra Lírová.

@@@

Sleduji pravidelně Obrys-Kmen a Literární noviny. Literárky nejsou již to, co bývaly, ale sem tam uspokojí mojí hladovou literární dušičku. Obrys-Kmen přináší pravidelně naši i zahraniční poezii, i když úroveň kolísá většinou dočtu báseň až do konce. Další literární noviny a časopisy nalézám jen poskrovnu a jelikož jsou dost drahé, málokdy si je koupím. (Analogon, Revolver revue, nová a dobrá je Lípa, protože je pravdivá. Čtu je spíše na pultě.

Podněty pro tvorbu nacházím ve všedním životě, a do toho patří vše, co přečtu v časopisech, novinách i v knize. Informace nabírám obdobně, ale je jejich moc, spíše je nabírám v hrnci bramboračky a čočovičky. Nový, téměř nezdrotný pramen je internet. Je to příšerná potvora, mnohohlavá, která se množí jako článkovci, je to velmi neseriózní zdroj, ale je po ruce a zatím, alespoň pro mne, je zadarmo. Jen si musím protáhnout pracovní dobu.

Ivan Fontana

@@@

Literární noviny a časopisy sleduji, nejvíc po internetu, odebírala jsem Literární noviny, na internetu pravidelně čtu "iKobru" - ta mě dokáže nadchnout a hlavně vychází často, což je skvělé -, četla jsem "ČaJ" (ale co se s ním stalo? Na internetu už ho nemůžu najít... viděla jsem ho naposledy vloni), "Texty", chodím na Čítárny, občas seženu "Tvar" (ale ten se shání těžko). Taky se dívám obvykle na internet na různé literární projekty a pravidelně čtu Magazín Postřeh (doporučuji), který se zabývá přímo studentskou tvorbou. Snažím se trochu podporovat literaturu a kulturu také s přáteli magazínem Lacadalet.

Všechny noviny, časopisy atd. jsou velmi důležitou součástí, podle mě, nejen kulturního života a moc bych bez nich být nemohla. Obohacují nás nemalou měrou, jsme v kontaktu s ostatními, kteří cítí stejně nebo jinak, dozvíme se o různých akcích a rozhodně, vlastní tvorba stojí na základech čtení, a to je důležité poslání všech a-periodik. Děkuju všem, kteří se snaží a vydávají podobná média ;). Doufám, že bude nejen Kobra pořád tak š'avnatá ;)

Hana Šustková

ROZHOVOR SE ZOROU ŠIMŮNKOVOU: ČESKÝ RYBNÍK JE TAK MALÝ ...



V: Jsi rodilá Pražanka, žiješ v naší matičce stovčatě, účastníš se akcí, sama organizuješ. Na literárních akcích se setkávám s názorem, že naše umělecká scéna se dělí na Prahu a venkov. Kdo není v Praze, o tom se neví, jako kdyby neexistoval. Co ty na to?

Myslím, že český rybník je tak malý, že dělit ho nemá smysl. Alespoň pro mě. Stejně se všichni, co „dělají“ do umění znají a vědí o sobě.

Myslím, že platí leda, jestli platí, že jakoby neexistoval ten, co není v TV. Ale ani tím si nejsem jistá.

V: Na druhou stranu je sice v Praze hodně akcí, ale taky hodně umělců. Najdou tady všichni svoje místo a uplatnění?

Jak říkáš, je tady hodně akcí, takže kdo se chce uplatnit nebo se podílet, může bez problémů. Druhá věc je prorazit, což je metou každého z nás...a kdo říká, že ne, chce to /nereálně – bez ohledu na okolnosti a limity/ dosud. K tomu je jako všude třeba výdrž – a pak štěstí. Hollywood je taky plný nezaměstnaných herců, co točí v hospodě limonádu. Důležité je nevzdat se.

Zora Šimůnková DOPIS

Malé cvičení na zadané téma: holčičí dopis

Ahoj, Zuzíku,

posílám ti tyhle tři srdíčka, protože jsi má nejlepší kámoška. Danča na tebe nemá a Kristýna taky ne, i když jsme spolu byly v KFC. Ale to bylo jen jednou a teď už budu kamarádit jenom s tebou.

Vzpomínám na tebe a až jsem dokonce brečela, jak je mi po tobě smutno, po všem, co jsme spolu prožívaly, v jídelně a tak, jaká to byla přča, když jsme nasypaly Mařátkovi sůl do polívky a prskal jak debžot blbej.

Tady je nuda. Na Slapech byly aspoň diskošky, i když mě mamka pustila jen jednou, když přijela sestřenice. Ale viděla jsem diskoškový světla ze zahrady a taky sem si tancovala. A na tý diskošce to stejně byla trapárna a navíc jsme musely být ve 22.00 doma.

Je tady nuda, připadá mi, že nedělám nic, než že meju nádobí po všech těch lidech, co si sem mamka pozvala. Nevím, proč slaví narozeniny, když je poměrně stará, i když od Viktora /to je ten soused ze Slap, jak jsem ti psala/ dostala nějakou voňavku od Diora. A mně Viktor přivezl taky, ale nesmím to říct mámě. A stejně mi moc nevoní, ale to zas nesmím říct Vikimu.

Byli jsme taky na houbách a našli nějaký hříby, tak jsem je zas musela krájet, a na tom příšerným slunci jsem byla za chvíli jako uvařená a musela si lít na hlavu vodu.

Víš, proč je takový strašlivý horko? Mars je prej od nás jenom 55 000 000 /to jsou milióny!/ km, a proto je to horko. Říkali to na Nově.

Jak se máš? Mě se po tobě moc stejská, je blbý, že nemáš kredit, abys mi mohla napsat. Já už mám taky jenom 30,50 korun, ale mamka mi do konce prázdnin další kredit nedá.

Zuzíku, já už tak moc chci, abys přijela! Brečím, brečím, brečím. Dám ti tu voňavku od Vikiho, když přijedeš.

Musela bys ale rychle, protože příští tejden jedu k tátovi na chalupu. Tam taky není žádná zábava, jen tři malý uřvaný prckové. A nemám tam žádnou kamarádku. Táta říkal, že mě vezme do aquaparku a do Donalda, ale když já bych chtěla spíš, abys byla se mnou.

Je škoda, že tě vzali na ten gympl, bez tebe bude ve škole nuda.

Ty srdíčka jsou nalepovací, to růžový se zlatým je nejhezčí, tam jsem se ti podepsala, tak si ho někam nalep a mysl na mě. A přijed', přijed', přijed'.

Seš má nejlepší kámoška. A odepiš!!! A jestli bys přijela, napiš mi to z mobilu od vaších.

Tvoje Lenka Dvěstěpětka

/2004/

ZA PAVLEM ZEMANEM

PAVEL ZEMAN PhDr.

(* 7.října 1942 + 24.října 2010)

Připadla na mě nelehká povinnost, abych se jménem našeho spolku rozloučil s naším členem Pavlem Zemanem, který zemřel v neděli 24. října 2010 ve věku 68 let. Na úmrtním oznámení najdeme Wolkrův verš o tom, že „Až umřu, nic na tomto světě se nestane a nezmění, ...“, ale svět bude chudší o jednoho básníka. Neboť Pavel byl člověkem s poetickou duší.

Svoje dětství prožil ve východočeském městečku Chocni. Po absolvování Jedenáctileté střední školy ve Vysokém Mýtě vystudoval obor čeština – ruština na Pedagogickém institutu v Pardubicích. Jako učitel pak působil na různých stupních a typech škol v Kopidlně, v Jičíně, Nové Pace, Hradci Králové, Chomuticích a Novém Bydžově. V roce 1987 získal titul PhDr. na FF UP v Olomouci.

Zakotvil v Jičíně, kde se oženil a měl dvě dcery, Dana je členkou našeho spolku a „básnické střevo“ podědila po otci. Do spolku přišel v roce 1991 a podílel se na almanaších Pod Valdickou branou (1992), Kroky a klopýtání (1994), Mýma očima (1997), Deset let (2000) a Striptýz duše (2001). Další básně vyšly v nejrůznějších sbornících ze soutěží, kde získával ocenění (např. Literární Varnsdorf „Nemůžeš zadržet oblaka“) či novinách či regionálním tisku (např. Český ráj, Almanach začínajících autorů atd.) a sbornících ze setkání českých a polských básníků v Broumově.

Společně se mnou vydal v roce 1999 samizdatovou sbírku poezie „Mezi stíny“. V edici LiSu Profily vyšla v roce 2000 jeho sbírka Až se budu vracet. Jeho největším literárním počinem byla sbírka Mé dny – mé noci, která vyšla v roce 2004 v nakladatelství Alfa – Omega Dobřejovice.

Byl aktivním členem spolku do roku 2006, ale pak se vzhledem k onemocnění našich akcí nemohl zúčastňovat.

Pavlovým nejčastějším námětem tvorby (alespoň mně se zdá) je podzim, jak symbolicky nás opouští právě v tomto ročním období. Jeho básně, inspirované především podzimem, najdete i v tomto čísle ČAJe. Na Pavla Zemana budeme vzpomínat prostřednictvím odkazu, sděleného světu v jeho charakteristických básních, stále.

Společně s Jiřím Wolkrem musím napsat, že zpráva o skonu Pavla Zemana způsobila „... že se moje srdce zachvělo v rose, jak k ránu květina.“

Václav

podzime
spadli jsme
na tvé dno
když někde
v hrotu srdce
přihořívá
když severák
vysává
naše polibky

Až se budu vracet

... až se budu vracet
do pohádkové zahrady
ze světa porad
a třídních knih
odbočím z dálnice
na jednosměrku domů
nebudu počítat
se třemi přáními
mám jediné:
ponořit hlavu
do tvých dlaní
cítit laskavost
i přísnost
jak umíš kouzlit
jenom ty
čas chytit za šos a omluvit se
za věčné klukovství
pak jít s tebou
na zahrádku
pod keřem
vyhledat draka
- Dětství
z vybělených špejlí

Podzim pohladil
lesy, stromořadí, háje
červeně a žlutě maskován
neslyšně chodí krajem

průzračné dálky
do očí vsají se
(v opakování sterém?)
vzpomínám na sliby
z léta - před večerem

po kapsách nosím
pírka divokých kačen
jak víno chci být
lisován a stáčen

Na mlze listopad
schoulený pluje
ztišená příroda
hojnost obětuje
dušičky – rozžaty
tisíce svíček
vlhká ornice lepí se na paty
domněle jen
volá smrt sýček
podzim se vždy a vždy
v zimě ztratí
kus Vysočiny skočil onehdy
přes náš plot z vysokých latí

jedeš domů
po namrzající vodě
noc bere si tě
v odříkání snů
jen znělkou Hvězdy
tušíš lidi
pustá dálnice
uniká s tebou
Sněhové královně
jenom co střípek do oka

ztichlé je město
v mlhosvitu
zvuky zakleté dosud spí
auta se krčí
v garážích, na ulicích
(snad sní o svém velkém mýtu)
den blíží se:
dopiš a nezaspí!

tma
si dává krátké
spaní
tichý je večer
nesoumračný
slunovrat – k zimě
nové zavolání
po honech
bude čas
sněhu lačný ...

půl síly větru a půl síly slunce
do barevných stromů klesají
čas listuje v kalendářích
noc delší o zástup okamžiků
říjnový den se modře slitovává
nad vychladlou průzračností
je marné střežit šatník parku
když podzim chce
připodobnit
nahé větve kořenům

na vlaštovčích
drátech
uvázl smutek
Kdesi uprostřed
světa
hledají vteřiny
cestu bolesti
Teď
první žlutý list
utíká do houfu
Snad i on se bojí zůstat sám?

NĚKDY NA KONCI ZÁŘÍ

vysátá letní
vířivosti
ticho v podhoubí
koření
list na dálnici nebo na trávníku
host
na listech všech sadů
falešný proces hoření ...